

úterý **1** duben

Pomněte na Lotovu ženu.

Lukáš 17,32

Nebo kde jest poklad váš, tu bude i srdce vaše.

Lukáš 12,34

Bůh „neposlal Syna svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho“ (Jan 3,17). V tomto výroku je obsažen úkol, který Pán Ježíš vyplnil, a zároveň úmysl Boha, který „nechce, aby kteří zahynuli, ale všichni ku pokání se obrátili“ (2. Petra 3,9). Nicméně Kristus nikdy nezamlčel vážnost přicházejícího soudu, který postihne všechny, kteří odmítnou Boží nabídku. A ve správném poselství o Kristu ani dnes nemůže chybět připomenutí soudu právě proto, že je Boží nabídka tak veliká.

Když Pán mluvil se Svými učedníky na toto téma, připomněl jim Lotovu ženu. – Jak to bylo s touto ženou? Tato otázka nás přivádí do doby, kdy Bůh soudil města Sodomu a Gomoru a potrestal je zkázou (1. Mojžíšova 19). Lot a jeho rodina byli varováni a měli uprchnout. Oni však váhali. Boží poslové uchopili Lota, jeho ženu a dvě dcery za ruce a vyvedli je z města. Vyzvali je, aby uprchli a neohlíželi se. Ale Lotova žena se za zády svého muže ohlédla a byla v té chvíli také zachváčena soudem.

Co bylo na chování této ženy špatného? Byla k Sodomě upnuta všemi vlákny svého srdce. Vyšla z ní, ale jen z donucení; nebylo to pravé rozhodnutí srdce. Její vlastní zájmy tam zůstaly. Byla blízko záchrany, a přece zahynula. „Naším pokladem“ není tolik náš majetek, jako spíše zájmy našeho srdce! Co je předmětem našich zájmů?

úterý 1. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa **2** duben

Uslyševši pak královna z Sáby pověst o Šalomounovi a jménu Hospodinovu, přijela, aby zkusila jeho v pohádkách.

1. Královská 10,1

O tom, že byl král Šalomoun moudrý, není snad třeba mluvit. „Kniha knih“ podává zprávu o tom, jak Šalomoun ke své moudrosti přišel. Byla mu dána od Boha, neopírala se o lidské zkušenosti. Něco takového působí na hledající přitažlivě.

I dnes jsou mnozí lidé nespokojeni s levnými, a k tomu často si odporujícími odpověďmi na otázky současnosti. S každou odpovědí, kterou věda ohledně záhad světa najde, se současně vynořují nové otázky. Přes pokrok v poznání zůstává mnohé zastřené a nejisté. Obzvláště to, co se týká nás

samých, našeho původu, budoucnosti, a také Boha, nebe a pekla. Takové otázky mohou být trýznivé a kdo jednou začal hledat odpovědi, nemá klid a stále hledá.

Jak vidíme u této bohaté královny, „vnitřní hlad“ neuspokojí ani majetek, ani požitky nebo pohodlí. Proto podnikla namáhavou cestu do Jeruzaléma. Umíme si dobře představit, že se taková urozená žena nenechá odbýt prázdnými řečmi. Šalomounovými odpověďmi byla dokonale uspokojena, ba přemožena.

Ježíš Kristus poukázal na tuto událost o staletí později a srovnal se se Šalomounem: „Aj, více než Šalomoun tuto!“ (Lukáš 11,31) Každý, kdo Pána Ježíše poznal jako svého Zachránce, to potvrdí. Šalomoun je už dávno mrtev. Kristus však žije. Všem hledajícím bychom chtěli doporučit: Jděte se svými otázkami k Němu!

2. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **3** duben

Vězte, že vaše hříchy vás najdou.
4. Mojžíšova 32,23 (přel.)

Těmito pozoruhodnými slovy varoval Mojžíš část izraelského národa před porušením věrnosti. Řekl jim, že kdyby nedrželi své slovo, byl by to hřích proti Bohu. A hřích před Božíma očima „nezarůstá trávou“ – on běží jakoby za námi, a v jistý čas nás dostihne. I když se to dlouho nezdá – tento závod vždy prohrájeme. Hříchy nás najdou.

„Souzení jsou mrtví podle toho, jak psáno bylo v knihách“, tak je ve Zjevení 20,12 popsán poslední soud mrtvých. Bůh k tomu nepotřebuje knihy z papíru ani počítače s velkými disky. Všechny hříchy, které nejsou odpuštěny, zůstávají u Něj uchovány mocí

Jeho všemohoucnosti. Nespravedlnost, násilí, nenávisť, smilstvo, cizoložství, vražda – a co by se toho dalo ještě vyjmenovat, nemluvě o mnohých jemnějších formách hříchu! Bůh toto všem, kteří se před Ním při soudu objeví, započítá k tíži: To jsou ty „knihy“. A nejspíše tam závod prohrájeme. Naše hříchy nás najdou.

Ale je tu východisko. Připravil ho a nabízí sám Bůh. Můžeme svým hříchům uniknout tím, že je upřímně před Bohem vyznáme a uvěříme v Zachránce Ježíše Krista. Je jen tato jedna cesta, jak uniknout Božímu soudu, a jen jedno útočiště před přicházejícím Božím hněvem: Kristus a Jeho dokonané dílo na kříži. Šťastný je každý, kdo toto útočiště s vírou vyhledal!

3. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pátek **4** duben

**Slovo Boha našeho zůstává na věky.
Kdo vystihl ducha Hospodinova, a rád-
cem jeho byl, že by mu oznámil?**

Izaiáš 40,8.13

Jestliže chceme Bibli dobře rozumět, musíme dbát tří věcí: Předně bychom neměli číst o Bibli, nýbrž *tuto Knihu samotnou*. Za druhé bychom neměli o Bibli mluvit, nýbrž nechat mluvit Knihu samu, tzn. nechat přečtené na sebe působit. Za třetí: Musíme Bibli uznat jako Boží slovo.

Bible je obdivuhodná kniha. Obsahuje příběhy, básně, písně, přísloví, proroctví, dopisy, popisy cest a ještě mnohé jiné. Jejimi pisateli byli králové, rybáři, kněží, pastýř, lékař a mnozí jiní.

Bible nepopisuje žádné „supermany“, ale lidi, jako jsme my. Podává zprávu o takových, kteří měli problémy, cítili se před Bohem provinilí nebo měli jiná trápení. Ukazuje nám lidi s jejich přáteli i nepřáteli; mluví o věřících lidech, kteří chodili s Bohem, i o těch, kteří nechtěli ani uznat Boží existenci. V tomto ohledu je zcela praktickou knihou. Okolnosti, ve kterých dnes žijeme, vypadají jinak, než když byla Bible psána, ale člověk sám se ve svém charakteru nezměnil.

Bible především poukazuje na Osobu, jejíž jméno zná snad každý: na Ježíše Krista. Známe Ho skutečně dobře? Učenci si nad Ním dodnes lámou hlavu.

Na otázky o Osobě Ježíše Krista odpovídá Bible. Kdo čte Bibli, může si o Něk vytvořit nepředpojatý obraz.

4. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota **5** duben

**Jdi a umej se sedmkrát v Jordáně,
a uzdraveno bude tělo tvé, a čist budeš.**

2. Královská 5,10

Náman, vysoce ctěný vojevůdce syrského krále, stál u dveří Elizeova domu rozhněvaný a zklamán. Byl zasažen malomocenstvím, v té době nevléčitelnou nemocí. Chtěl být uzdravený, a proto podnikl namáhavou cestu k Božímu proroku do Samaří. Teď tu stál zklamán! Jak to s ním prorok jednal! Boží muž jej ani osobně nepozdravil a na malomocenstvím napadená místa se vůbec nepodíval. Námanovi, jenž byl zvyklý rozkazy udílet, poslal vzkaz po služebníkově. Má se sedmkrát ponořit v Jordánu, a potom bude čistý. Cožpak nebyly syrské řeky

mnohem lepší než izraelské vody? Rozzloben se chtěl vydat na zpáteční cestu.

Tento muž by bídě zahynul na svou nemoc, kdyby mezi jeho průvodci nebyli střízliví muži, kteří jej přemluvili, aby příkazu proroka Elizea poslechl. A co se stalo? Když se Námán ponořil po sedmé, byl uzdraven! Prokázala se Boží moc, protože se přesně řídil Božím slovem, které mu Elizeus zprostředkoval.

Dnes nám Boží slovo, Bible, udává cestu, jak mohou být lidé osvobozeni od břemene hříchů, které s sebou vlekou jako smrtelnou nákazu. Obdobně, jako tomu bylo u Námána, vlastní představy o cestě ke spáse nepomohou. Je třeba důsledně uposlechnout Boha. On říká: „Jestliže pak budeme vyznávají hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (1. Jana 1,9)

5. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

6

duben

Ale nyní bez zákona spravedlnost Boží zjevena jest, osvědčená zákonem i proroky.

Římanům 3,21

Myšlenky k Epištole Římanům

Mezi pohanskými národy nebyl nikdo, kdo by se mohl vykázat spravedlností, která by před Bohem obstála. Od Židů vyžadoval zákon spravedlnost; ale zjevilo se tím jen to, že ani oni nejsou spravedliví, nýbrž provinilí. Upřímní mezi nimi to také doznali. V proroku Izaiášovi čteme: „Jako roucho ohyzdné jsou všechny spravedlnosti naše.“ (kapitola 64,6)

Avšak týž prorok Izaiáš ukazuje naději. Ukazuje na spravedlnost, která nepřichází od člověka, nýbrž od Boha samého. Mluví o tom, že Boží spravedlnost se prokazuje v soudu: „Když soudové tvoji dějí se na zemi, obyva-

telé okršliku zemského učí se spravedlnosti.“
(kapitola 26,9)

Ale Izaiáš už také věděl o Boží spravedlnosti, která působí ke spasení, k záchraně: „Já způsobím, aby se přiblížila spravedlnost má. Nebude prodlévati, aniž spasení mé bude meškati.“ – „Nebo brzo spasení mé přijde, a spravedlnost má zjevna bude.“ (kapitola 46,13; 56,1) Tady je spravedlnost, která přichází od Boha, ale neobrací se *proti* člověku, nýbrž je k jeho prospěchu!

Už v zákoně samém byly poukazy na to, že spravedlnost a milost mohou spolu být spojeny. Pro hříchy z opomenutí tu byly zástupné oběti zvířat. Ty samozřejmě nemohly hřích skutečně odejmout, ale předem ukazovaly na zástupnou oběť Ježíše Krista, který se ve Své Osobě stane „Božím spasením“. A tak může být nyní v dobrém poselství o Ježíši Kristu zjevna „Boží spravedlnost“ k záchraně ztracených hříšníků.

(pokračování příští neděli)

6. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **7** duben

**Uvěřil pak Abraham Bohu, i počteno je-
mu za spravedlnost. Římanům 4,3**

Každý člověk si přeje spravedlnost. Svět okolo nás naříká na nespravedlnost. Ale, jak je to zvláštní, každý vyžaduje spravedlnost jen od druhých. Když druhý člověk nebo jiný národ jedná nespravedlivě, je to ihned stavěno na pranýř. Ale o vlastní nepravosti každý raději mlčí.

A když vyvstane otázka, odkud pochází všechna nespravedlnost ve světě, pak odpovědi většinou neuspokojí. Biblické „zkoumání příčin“ přichází naproti tomu k jasnému výsledku: Člověk si myslí, že může žít bez Boha nebo dokonce proti Němu, a proto se v naší společnosti šíří nenávisť, násilí, lež a nespravedlnost.

Bible ukazuje ve svém božsky realistickém pohledu, že svět jde vstříc soudu, protože zavrhl jediného Zachránce, kterého Bůh poslal.

Avšak – Bohu buď za to dík – pro jednotlivce tu je možnost, jak „vystoupit“ z této jízdy do záhuby. Ten, kdo přijde k Ježíši Kristu, Božímu Synu, už nemusí zamlčovat své hříchy a nespravedlnosti. Může je jmenovat pravým jménem a vyznat je. Má to ohromný následek: Ten, kdo Bohu vyzná svoji vinu, obdrží od Boha odpuštění. Bůh ho prohlásí za spravedlivého, jako kdyby nikdy neučinil žádnou nespravedlnost. Bůh může každému hříšníkovvi prokázat tuto milost, protože Jeho vlastní Syn za to trpěl a zemřel na kříži Golgoty. Spasení nedosáhneme, když budeme naříkat na cizí nespravedlnost, nýbrž když před Bohem vyznáme svou vlastní vinu. Pak je člověk schopen vést svůj život ve spravedlnosti a lásce. A takový život nezůstane bez svědectví pro okolí.

7. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

úterý

8

duben

**Já jsem ten dobrý pastýř, a znám své,
a znají mne mé, jako mne zná Otec a já
znám Otce, a duši svou pokládám za ovce.**

Jan 10,14.15

A co ty, znáš Ho?

Starý muž byl na konci svého života a umíral v nemocnici. Jednoho dne, když ho navštívil jeho desetiletý vnuk, bylo u něho více návštěvníků. Chlapec se osmělil a poprosil všechny, aby na chvíli odešli. I když byli takovým jednáním trochu udiveni, přesto mu přání vyplnili.

Chlapec přistoupil až k nemocnému a řekl s velkou vážností: „Dědečku, slyšel jsem, že musíš umřít. Od té doby, co chodím na biblické vyučování, znám Pána Ježíše a vím, že

jednou půjdu k Němu. Ale co ty – znáš Ho také?“ Dědeček chvíli mlčel. Nakonec řekl: „Přiveď sem svého učitele.“

Ten velmi ochotně přišel a zvěstoval evangelium muži, který hleděl smrti do očí. – Dříve než byl starý muž odvolán, mohl svému vnukovi říci: „Nahoře se shledáme. Teď už si jsem jist.“

Evangelium, dobrá Boží zpráva pro lidi, je stále stejná. Obrací se k dětem i k dospělým lidem v každém věku. Říká, že je jen jedna cesta k Bohu, že je jen jeden Spasitel pro všechny: Ježíš Kristus. Svou smrtí otevřel přístup k nebi pro každého, kdo Mu vyzná viny svého života.

„Evangelium... je Boží moc ke spasení každému věřícímu.“ (Římanům 1,16)

„Čiňte pokání, a věřte evangeliu.“ (Marek 1,15)

8. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa

9

duben

Pokud jde o bázlivé, nevěrné, o ty, kteří se poskvřnili ohavnostmi, vrahy, smilníky, čarodějníky, modláře a všechny lháře, jejich díl bude v jezeře, hořícím ohněm a sírou, což je smrt druhá.

Zjevení 21,8 (přel.)

Bázliví

Tisíce lidí se připraví o věčné štěstí, protože odmítli odpovědět na volání milosti, aby se vyhnuli posměchu, aby utekli nelibosti nebo nepřátelství svého okolí. To jsou ti bázliví (nebo: *zbabělí*) – ti první, na které je ukázáno v dnešním verši – ti, kteří se nechávají zadržet strachem z druhých.

V Písmu je mnoho příkladů lidí, kteří ustoupili z obavy, co tomu lidé řeknou: *Pilát* nenašel na Ježíšovi žádný zločin a přál si propustit Ho. Ale bál se halasícího zástupu, který si žá-

dal smrt toho Spravedlivého, a tak Ho vydal, aby byl ukřižován (Jan 19,6–16). *Herodes* (Agrippa I) dal popravit Jakuba, a „vida, že se to líbilo Židům“, dává do vězení také Petra (Skutky 12,1–4). *Felix*, římský místodržící, „chtěje se zalíbiti Židům“, nechal Pavla ve vězení (Skutky 24,27)...

Kéž by jméno žádného z našich čtenářů nemuselo být připojeno k rozsáhlému seznamu „bázlivých“, kteří neuchopí směle vírou to, co Bůh dává (Matouš 11,12). Jestliže jste rozhodnutí přijmout toto veliké spasení odsunuli na později ze strachu z pohany, zastavte se ještě dnes na této cestě nebezpečné zbabělosti. Udělejte to jako Nikodém, kterému sice nejprve chyběla odvaha a přišel k Pánu Ježíši v noci, ale po ukřižování Ježíše přemohl všechnu bázeň a přinesl smíšenou mirru a aloes k uctění těla svého Pána (srovnej Jan 3,1–16; 7,45–52; 19,39). Jeho oddanost, i když pozdní, se projevila v době, *kdy se nebezpečí zvětšilo*, takovou láskou, že Bůh dal zapsat podrobnosti do Svého Slova.

9. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **10** duben

My pak kážeme Krista ukřižovaného, Židům zajisté pohoršení, a Řekům bláznovství, ale povoláním i Židům i Řekům Krista, Boží moc a Boží moudrost.

1. Korinským 1,23.24

Nebo tak jsem usoudil nic jiného neuměti mezi vámi, nežli Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného.

1. Korinským 2,2

Kříž

- Možná že jste unaveni zlem, které cítíte okolo sebe a v sobě. Existuje lék, jen jediný, který vás může osvobodit. Je jím Ježíšův kříž.
- Právě kříž nemám v Bibli rád. Ježíš je krásným příkladem, ale Jeho smrt je pro mne nepochopitelná.
- Potřebujete kříž dříve než vzor. Nikodém se

domníval, že v Ježíšovi našel učitele, který jej ponaučí. Ježíš mu mluvil o kříži (Jan 3,14–16).

– Říká se, že Bůh je láska. Proč nemůže odpustit jen tak?

– Odpuštění bez smíření nezbavuje hříchů. Omilostněný zločinec je pořád zločincem. Ale hříšník, který věří v Ježíšovu smrt na kříži, je ospravedlněn a stává se Božím dítětem.

– Já nemohu rozumět tomu, jak několik hodin Ježíšova utrpení mohlo způsobit smíření za hříchy...

– Je třeba věřit, protože to řekl Bůh. Když tomu člověk uvěří, učiní vzácnou zkušenost, že to je pravda, a počáteční váhavá víra se upevní. Trápíte se myšlenkou na svou mravní bídu? To je dobře, protože přitom jistě hledáte východisko – a ono existuje. Nehledejte však útočiště u nějakého filozofa nebo moralisty. Jen sám Kristus očistí vaše svědomí a dá vám pokoj: On vše vykonal – jen tomu věřte.

10. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek **11** duben

**Spravedlivé jsou všechny řeči úst mých
(říká věčná Moudrost)... Všecky pravé jsou
rozumějícímu, a přímé těm, kteří nalézají
umění.** Příslaví 8,8.9

Boží existence

Jakýsi pochybovač, muž vědy, jak se říká, vy-
bídl jednoho křesťana: „Dokažte mi vědecky
Boží jsoucnost.“ Věřící vhodně odpověděl:
„Dokažte mi teologicky existenci elektřiny.“

Nemyslete si, že vám nyní podáme důkazy
o Boží existenci. Pouze před vaše svědomí
postavíme tři nepopíratelná svědectví:

– Nejprve svědectví *vesmíru*: „Nebesa vy-
pravují slávu Boha silného, a dílo rukou jeho
obloha zvěstuje.“ To je „hlas“, který je pro
každého slyšitelný (Žalm 19,2–7).

– Potom to je svědectví *Božího slova*, které přichází od Toho, jenž nemůže lhát. Proto musí být přijato s jistotou. Ono je „pravda“ (Žalm 19,8–11; Jan 17,17).

– Nakonec svědectví *Ježíše Krista*, který přišel na tuto zem. 22. Žalm prorocky oznamuje Jeho utrpení ke smíření hříchů a 21. Žalm mluví o Jeho vzkříšení a Jeho slávách.

Vesmír svědčí o „*věčné moci*“ Stvořitele, takže bezbožní, nespravedliví, pochybovači i lhostejní lidé jsou „bez výmluvy“ (Římanům 1,18–20). Ale *spravedlivý a svatý* Bůh zjevuje v inspirovaném Písmu také Své *milosrdenství* vůči těm, kteří se před Ním poznají jako provinilí. Největším důkazem, který o tom podal, je dání Spasitele (Římanům 1,16.17; 5,6–10). Nestačí jen věřit v Boha, abychom unikli spravedlivému odsouzení, které jsme si svými hříchy zasloužili; je třeba vírou přijmout Pána Ježíše, kterého Bůh poslal (Jan 5,24).

11. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota **12** duben

**Ale hledejte nejprv království Božího
a spravedlnosti jeho.**

Matouš 6,33

Jsou mladá děvčata, která se po celé hodiny zaměstnávají svým vzhledem: svým účesem, svými šaty. Ale zda jejich život je v souladu s Boží vůlí, o tom ještě nikdy nepřemýšlela. – A co mladí muži, pro které není nic důležitějšího než pořádné auto! Avšak po věčném spasení se ještě nikdy nepatili. – Tu je starší muž, který se přehorlivě snaží udržet své tělo zdravé a fit. Co jen všechno dělá! Ale o záchranu své duše se ještě nikdy nestaral. – Mnoho starých lidí se stále stará o to, aby nic nezmeškali. Ale ještě nikdy jim nepřišlo na mysl, že by mohli věčně zahynout. – Mnoho sběratelů se sta-

lo bohatými. Také jeden sběratel drahého porcelánu. Vydává mnoho peněz za to, aby jeho sbírka byla pokud možno nezaplacená. Ale věčným bohatstvím v Ježíši Kristu, Božím Synu, Pánu všech pánů a Dědici všech věcí, opovrhuje.

Všichni tito lidé mají při své různosti jedno společné: Soustředí se na všechno možné – jen ne na Boha. Hledají uspokojení. Ale pravé štěstí, pravou náplň života najde člověk jen u Ježíše Krista, Spasitele světa.

12. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

neděle

13

duben

Ale nyní... spravedlnost Boží zjevena jest... Spravedlnost totiž Boží, skrze víru Ježíše Krista, ke všem a na všechny věřící.

Římanům 3,21.22

Myšlenky k Epištole Římanům

Když se ukázalo, že se člověk nemůže prokázat žádnou spravedlností, která by před Bohem obstála, tu zcela nezávisle na Mojžíšově zákoně i na každém jiném zákoně „spravedlnost Boží zjevena jest“.

„Ale nyní“ – to ukazuje na zcela nový časový úsek, kterému často říkáme „doba milosti“. V této době je v evangeliu nabízena Boží spravedlnost. A zatím co se zákon ze Sinaje obracel k izraelskému lidu, obrací se nabídka Boží milosti v evangeliu ke všem lidem bez rozdílu. Už nikdo nemusí před Boha předstoupit ve svých vlastních „hadrech“, každé-

mu je *nabízena* Boží spravedlnost. To je význam slov „*ke všem*“.

Jak tedy získá hříšný člověk skutečný podíl na Boží spravedlnosti? Nikdy ne skrze „skutky zákona“, nýbrž jen skrze víru. Také ne skrze *jakoukoli* víru, nýbrž „skrze víru v Ježíše Krista“. Tak jednoduchá je cesta ke spasení! V minulých verších Pavel ukázal, že všichni jsou „pod hříchem“, že „celý svět“ propadl Božímu soudu. Ale nyní nabízí Bůh hříšníkovi Svoji vlastní spravedlnost prostě skrze víru v Ježíše Krista.

Ta je předpokladem, neboť podíl na Boží spravedlnosti obdrží jen ten, kdo skutečně v Krista věří. Boží spravedlnost přichází jen „*na všechny věřící*“.

Ten, kdo neupírá svou důvěru sám na sebe a na svou domnělou spravedlnost, nýbrž dozná před Bohem svoji vinu – ten je zachráněn, ten je před Bohem spravedlivý, ten je bezpečný před soudem!

(pokračování za 14 dní)

13. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pondělí **14** duben

Kterak může člověk hříšný takové divy činiti? Jan 9,16

Tato otázka vznikla mezi Židy poté, co Ježíš Kristus daroval zrak muži, který byl od narození slepý. Místo souhlasu a díky Bohu, který poslal Svého Syna na svět, aby žehnal, tu byla zloba a vzpoura. Mnozí lidé Ježíše Krista viděli a slyšeli, byli svědky toho, že činil divy, a teď se museli rozhodnout pro Něho nebo proti Němu.

Přesně to je i naše situace. Člověk se Pánu Ježíši nemůže vyhnout, i když od Jeho smrti a vzkříšení uplynulo skoro 2000 let. Boží Syn žije a je skutečností pro celý svět, i když to většina lidí nechce uznat. Ona pro mnohé nepohodlná otázka: „Co si myslíš o Kristu?“ tu je ještě dnes.

Současníci Pána Ježíše byli nuceni rozhodnout o svém vztahu k Němu a k Jeho neslýchaným činům. Někteří s tím byli rychle hotovi. Jejich názor byl: „Ten člověk není z Boha, neboť neostříhá soboty.“ Ale tak jednoduché to není. Ježíš Kristus jim vysvětlil, že On je „Pánem i soboty“. To je zcela logické, neboť On je Bůh! Jiní byli trochu přemýšlivější: „Jak může hříšný člověk činit takové divy?“ Ale kdo potom On je? Zde patrně uvázli a nepřišli k pravému, spásu přinášejícímu poznání o Něm.

Jen muž, který byl předtím slepý, prokázal dobrý myšlenkový pochod. Nejprve Pána Ježíše považoval za proroka, kterého Bůh poslal, a nakonec nemohl jinak, než Mu vzdát hold jako svému osobnímu Spasiteli.

Tento muž upotřebil divy, které Ježíš činil, jediným správným způsobem.

14. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý **15** duben

Kdo věří v Syna, má život věčný; ale kdo jest nevěřící Synu, neuzří života, ale hněv Boží zůstává na něm.

Jan 3,36

Tato slova Pána Ježíše Krista zřetelně ukazují, jak je nutné, aby se každý již nyní, *v průběhu svého života*, obrátil s vírou k Němu, aby nemusel jít do zahynutí. Později už k tomu nebude možnost, neboť „kdo jest nevěřící Synu, neuzří života“. Podle naučení Bible se na údělu těch, kteří zemřeli, už nic nezmění.

Člověk zemře jen jednou a nevrátí se zpět na zem, aby žil další život a znovu zemřel. Po smrti jej čeká soud, ale žádná nová možnost obrátit se k Bohu. „Na které místo pa-

dá to dřevo, tu zůstává.“ (Kazatel 11,3) „Uloženo lidem jednou umřítí, a potom bude soud.“ (Židům 9,27)

Je to nadmíru vážná myšlenka, že se člověk ohledně svého konečného údělu – zda jeho budoucností bude sláva nebe nebo zatracení – musí rozhodnout v krátké době svého života zde na zemi. Přitom tomu není tak, že se člověk jakoby nachází na neutrálním místě a může se rozhodnout buď pro „cestu, která vede k životu“, nebo pro „cestu, která vede k záhubě“. Ne, každý člověk se již předem nachází na cestě k zahynutí. Jeho hříšná přirozenost činí nespočetné hříchy, které přivolávají Boží soud. Proto je ztracený. Stojí už pod Božím hněvem.

Ale soud ještě není vykonán. Proto je třeba přivlastnit si spasení v Ježíši Kristu skrze pokání a víru nyní, v tomto životě.

15. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa

16

duben

Takto praví Hospodin: Spiš sobě do knihy všechna slova, která jsem mluvil.

Jeremiáš 30,2

Neboť není daremné slovo, abyste jím pohrdnouti měli, ale jest život váš.

5. Mojžíšova 32,47

BIBLE

Bible je i dnes nejvíce kupovanou a jistě i nejčtenější knihou světa. Je buď celá nebo aspoň z části přeložena do více než 2000 jazyků. – Proč je tak stará kniha stále aktuální? Protože v ní mluví Bůh a osobně se nám v ní zjevuje. V Bibli se dovídáme něco o konci těch, kteří Boží řeč odmítají; poznáváme ale také štěstí všech, kteří věří v Boha.

– **Ježíš Kristus** je centrálním tématem této knihy, a Bůh je Autorem.

– Bible je pravda a její zprávy jsou zaručené.

– Pojednává o věčném životě a staví lidi před rozhodnutí.

– Otvírá dveře, kterými je vidět do budoucnosti lidí, národů a země.

– Bible těší, posiluje a pomáhá. Je duchovní potravou, kterou každý potřebuje.

– Je světlem, které osvětluje naši stezku životem.

Je schopná změnit ztracený život ve věčné štěstí.

Čtěte Bibli s modlitbou, pak k vám bude Bůh skrze ni mluvit!

V souhrnu je Bible napsána, „abyste věřili, že Ježíš jest Kristus, Syn Boží, a abyste věřice, život měli ve jménu jeho“ (Jan 20,31).

16. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **17** duben

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.

1. Mojžíšova 1,1

Každý plán má svého tvůrce

Při prohlídce strojírenského závodu přišli návštěvníci až k poslednímu oddělení, k montáži. Přihlíželi zde postupu, kdy z mnoha jednotlivých součástí vznikal hotový stroj. Předtím si prohlédli i konstrukci a výrobu.

Inženýr, který je odděleními provázel, vysvětloval, jaké kroky jsou nutné k tomu, aby byl stroj schopný provozu. Podle návrhu konstruktéra se vyhotoví výkresy a seznamy součástek. Objednají se jednotlivé díly, a ty se nakonec smontují. I nejmenší šroubek nebo ochranný plech plní určitou funkci.

Když návštěvníci dávali najevo dojem, kterým na ně zapůsobil dokončený stroj, inženýr odtušil:

„Jistě jste získali trochu představu o tom, kolik přemýšlení, organizace a informací je potřeba k tomu, aby tu stál kompletní hotový stroj. V tomto procesu nemůže být nic přenecháno náhodě.

Já sám přitom vždy pocituji, že také vesmír, který je mnohonásobně složitější, nemohl vzniknout náhodou. Proto také nevěřím vývojové teorii. To, co platí u nás v závodě, nemůže být ani v zákonitostech vesmíru jiné. Má-li vzniknout fungující systém, je tu vždy potřeba plánovače, konstruktéra. Proto věřím tomu, co říká Bible. Ta zjevuje, že tímto plánovačem je Bůh. On vše stvořil, a Jej máme ctít jako Stvořitele.

17. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek **18** duben

Jiným pomáhal, sám sobě nemůže pomoci. Jestliže jest král Izraelský, nech ať nyní sestoupí s kříže, a uvěříme jemu.

Matouš 27,42

Těmito slovy se posmívali vůdcové Židů, nejvyšší kněží, zákoníci a starší ukřižovanému Ježíši Kristu. Nebyly tělesné bolesti na kříži dostatečně zlé, že Jej ještě hluboce zraňovali svými posměšnými slovy? A to, co říkali, nebyly lži, nýbrž pravda, to, co pozorovali v jeho životě.

„Jiným pomáhal“ – to zde Jeho nepřátelé doznávají! Kolika nemocným Pán pomohl, kolik lidí osvobodil z moci satana; kolika vinou obtíženým duším přinesl odpočinutí a pokoj! A nyní? Zdánlivě bezmocně visící v hroz-

ných mukách na kříži. Rouhavými slovy Jej vyzývají: „Jsi-li Syn Boží, sestup s kříže!“ Právě teď na Něm vyžadovali, aby jim dokázal, že je Tím, za něhož se vydával.

„Sám sobě nemůže pomoci,“ tak zněl jejich posměšný úsudek – avšak právě zde se mylili. Věřili skutečně, že Ježíš nemá moc sestoupit s kříže? Znamenalo toto „nemůže“ neschopnost? Ne, On *nemohl* sám sebe zachránit proto, že *nechtěl*! Mělo být vykonáno dílo vykoupení. Protože Bůh miluje hříšníka a chtěl ho zachránit, zůstal Pán Ježíš na kříži a nedal odpověď na výzvy posměvačů.

Pane Ježíši, buď Ti dík, že jsi snesl pohánění, posměch i slova utrhaní a že jsi neseštopil s kříže. Vytrval jsi, abys nás lidi zachránil. Chválíme Tě za to!

18. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota **19** duben

**Opět nejvyšší kněz otázel se ho a řekl je-
mu: Jsi-li ty Kristus, ten Syn toho Po-
žehnaného? A Ježíš řekl: Já jsem.**

Marek 14,61.62

Je to už sama o sobě pozoruhodná věc, ten-
to proces proti Pánu Ježíši Kristu! Nábo-
ženští vůdci jednají v noci proti Němu – kte-
rý je neviný, a mají už předem stanoven
trest smrti. Teď už chybějí jen důvody k od-
souzení. Vystupují sice mnozí svědkové,
avšak k rozhodnutí to nestačí, neboť si od-
porují. Při všem tom promyšleném a jistě
předem dohodnutém vedení procesu Bůh
nedovoluje, aby byl Jeho Syn prohlášen za
vinného na základě pochybných obvinění.

A obviněný mlčí. Vyvstává hrozba, že jed-
nání uvázne, a tu zasahuje osobně nejvyšší

kněz, který předsedá, a klade rozhodující otázku: „Jsi-li ty Kristus, ten Syn toho Požehnaného?“ Nejvyšší kněz ví, o čem mluví. Mesiáš musel být Božím Synem. Tak byl ve Starém zákoně oznámen, a tak byl od Svého izraelského lidu dlouhou dobu očekáván. To bylo jednoznačně dosvědčeno. Ale ani nejvyšší kněz, ani většina z asi 70 přítomných mužů nebyli ochotni připustit, že ten mlčenlivý obžalovaný je Kristus, ačkoli o Své totožnosti podal mocné důkazy. V této chvíli přerušuje Ježíš Své mlčení a odpovídá: „Já jsem!“ A ještě připojuje slova, která Jeho žalobce přivádějí k nejvyššímu rozčilení.

Možná že jen málo lidí si uvědomuje, že otázka, zda Ježíš je Kristus, je ještě dnes krajně aktuální, a to nejen pro Židy. Je Tím od Boha Poslaným? Této otázce se nikdo nemůže vyhnout a odpověď na ni určuje cestu buď k věčné blaženosti nebo k věčnému trápení.

19. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

neděle **20** duben

Hned z jitra rozsívej símě své, a u večer nedávej odpočinutí ruce své; nebo ty nevíš, co jest lepšího, to-li či ono, čili obé jednostejně dobré jest. Kazatel 11,6

A jiná padla v zemi dobrou; i vydalo užitek, některé stý, jiné šedesátý a jiné třicátý. Matouš 13,8

Ten, kdo šíří dobré poselství o Ježíši Kristu pomocí traktátů, prožije někdy zajímavá setkání a také překvapení.

Při vycházce o Velikonocích jsem se v jednom malém lázeňském městečku setkal se dvěma dětmi. Lístek pro děti už znaly, dostaly ho den předtím na břehu Rýna. Hned nato mi jeden muž ukázal traktát, který našel na lavičce v lázeňském parku. Pak jsem se setkal s mladým mužem, který se sice vy-

dává za ateistu, ale čte Bibli, protože se domnívá, že v ní jsou obsažena dobrá pravidla pro život.

Další si prozpěvoval křesťanskou píseň: „Ježíš žije, zvítězil...“ Znímám ho už. Patří k jedné velké církvi a věří v Pána Ježíše Krista. Když jsem ho o chvíli později viděl sedět na lavičce, sedl jsem si k němu a povídali jsme si o Bibli a o Pánu Ježíši.

Nakonec jsem se dostal do hovoru se starou ženou z Rumunska. Kdosi jí řekl, že člověk musí v něco věřit, i kdyby to byla jen květina. Tu jsem s ní musel hovořit, neboť víra v květinu je čirý nesmysl. Ale ani víra ateisty v „životní pravidla“ Bible nemůže nikoho zachránit.

„Ježíš žije, zvítězil“ – to, co si zpíval ten muž, to ukazuje správnou cestu. Živá, pravá víra v Ježíše Krista, ukřižovaného a vzkříšeného, to je ta cesta, která vede k životu, a tím i k nebi. Žádná jiná cesta k Bohu neexistuje.

20. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **21** duben

On pak řekl jim: Nebojte se. Ježíše hledáte Nazaretského, toho ukřižovaného. Vstať jest, není ho tuto; aj, místo, kdež jej byli položili.

Marek 16,6

Egyptské pyramidy jsou známé, protože se v nich nalézají mumifikovaná těla faraonů. – Westminsterské opatství v Londýně je slavné, protože tam spočívají tělesné ostatky anglických šlechticů a mnoha vážených britských osobností. – Mohammedův hrob je uctíván kvůli kamenné rakvi a kostem, které obsahuje. – Známý hřbitov hrdinů „Arlington Cemetery“ ve Washingtonu je slavný tím, že je místem odpočinku mnoha vynikajících Američanů.

Mezi všemi těmito místy a hrobem Krista je však obrovský rozdíl: Kristův hrob v zahradě je slavný tím, že je prázdný! Ženy, které vyhledaly hrob v jítře vzkříšení a chtěly pomazat tělo svého Pána, byly zděšeny, když našly hrob prázdný. Jakýsi mladík, bezpochyby anděl, jim sdělil úžasné poselství: Ježíš Kristus vstal z mrtvých!

Rozumí se samo sebou, že tyto ženy byly naprosto zmateny a se vzrušením opustily hrob. Nemyslete si, že lidé ihned uvěřili slovům neznámého! Ani učedníci Petr a Jan neuvěřili, neboť se chtěli přesvědčit o této nepochopitelné události. A přitom to pro ně vlastně nebylo nutné, neboť Kristus dost často mluvil o nutnosti smrti, která před Ním stála, a o Svém vzkříšení.

Ne, křesťané neuctívají prázdný hrob, nýbrž živého Pána, který z něho vyšel v síle Svého božského života.

21. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

úterý

22

duben

**Neprospívá bohatství v den hněvu, ale
spravedlnost vytrhuje z smrti.**Příslaví 11,4

Každý, kdo tento verš čte, by se měl také zeptat: „Co je míněno *dnem hněvu*? A co je myšleno *vytrhnutím ze smrti*? Kdo si myslí, že může utéci dni hněvu a dni smrti, zavírá oči a strká hlavu do písku, jak se to v přísloví říká o ptáku pštrosovi. Smrt může čekat 60 nebo 70 let nebo ještě déle, ale nakonec přece u každého člověka přijde.

Den hněvu, o kterém je zde řeč, nejsou dni nemoci, utrpení a neštěstí. Tento „den hněvu“ je den, který Bůh určil, aby soudil hříchy a špatnost, když předtím dlouho a trpělivě přihlížel a čekal. On, Stvořitel a Soudce ze-

mě, již jednou za dnů Noé zemi očistil, a ještě jednou ji očistí. Tentokrát předurčil k vykonání Svého hněvu Toho, který má „oči jako plamen ohně“. Kniha Zjevení popisuje do podrobností, jak se projeví Jeho přicházející hněv. Ani moc, ani bohatství neochrání nikoho před Božím spravedlivým soudem, který vyvrcholí v konečném soudu před „velkým bílým trůnem“.

Ale co je to za spravedlnost, která zachraňuje od smrti? Existuje někdo, kdo tuto spravedlnost vlastní? Boží slovo říká zcela jasně, že „není spravedlivého ani jednoho“ (Římanům 3,10). Jen krev Krista nás očišťuje od všech hříchů. Jeho, „který hříchu nepoznal“, Bůh „za nás učinil hříchem, abychom my učinění byli spravedlností Boží v něm“ (2. Korintským 5,21).

22. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa **23** **duben**

**Doufej v Hospodina celým srdcem svým,
na rozumnost pak svou nespolehej.**

Přísloví 3,5

Rozum je úžasný Boží dar lidem. Bez něho by bylo celé lidské bytí nemyslitelné. Kdybychom neměli rozum, nemohli bychom žádnou informaci přijmout ani sdělit, nemohli bychom uvážit žádnou myšlenku, ani zodpovědně jednat. Proto bychom měli být našemu Stvořiteli za tento dar vděční.

Jen pro jedno je lidský rozum zcela nevhodný: Nikdy nemůže být základem pro úsudek nebo jednání v otázkách víry. Naše vztahy k Bohu, pravé poznání Jeho myšlenek a jak se my k nim stavíme, to všechno musí být „duchovně rozsuzováno“ (1. Ko-

rintským 2,14), a proto může být zprostředkováno jen Duchem Svatým a musí nést Jeho ráz.

Proto se Boží slovo stále tak důrazně obrací na naše srdce. Tím je míněno to místo v našem nitru, na které může Bůh navázat. Tam dozrávají naše rozhodnutí, tam je sídlo našich nejtajnějších přání a pohnutek. Ten, kdo vše ponechává pod Božím vlivem podle slova: „Zaveď k učení mysl svou,“ a „Dej mi, synu můj, srdce své“ (Příslaví 23,12.26), ten zůstane ochráněn před pošetilými rozumovými závěry a smí jít šťastně cestou víry. Důvěra v Pána je oporou, která nikdy neseleže.

Nechtějme nikdy z nástroje činit mistra. Rozum může být jen tehdy užitečným nástrojem, když je používán srdcem, které stojí pod autoritou Ducha Svatého.

23. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **24** duben

**Dí jemu Tomáš: Pane, nevíme, kam jdeš.
A kterak můžeme cestu věděti? Dí jemu
Ježíš: Já jsem ta cesta, i pravda, i život.
Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.**

Jan 14,5.6

Která cesta je ta správná?

Turista zabloudil v horách. Přišel na místo, kde se křížilo více cest. Která vede do vsi, kde tráví svou dovolenou? Naštěstí přichází nějaký člověk, a tedy se ho zeptá. Ten si rád popovídá, a tak vypráví, odkud přichází, jak se mu hory líbí, jaké má být zítra počasí.

Ale která cesta vede do vsi, do níž chce jít náš přítel – ne, to on nemůže přesně říci. Snad tato. Nebo jiná?

Tu přichází nějaká selka. Zdalipak ona se tu

vyzná? Jistě! Pochází z vesnice, kterou turista hledá, a zná dokonce dům, kde je očekáván. „Pojďte za mnou,“ řekla. – Tou spolehlivou cestou zde bylo – jít za ní.

Nepomůže nám, když budeme znát různá náboženství, když budeme srovnávat mnohé cesty, kterými chtějí lidé dosáhnout nebe. Nepomůže ani filozofie ani žádná meditace. Nepomůže ani to, že považujeme Bibli za zajímavou knihu a víme, že Bůh existuje. Když je někdo ztracen, je rozhodující jen *jedna* otázka: Která cesta je správná?

Odpověď je tak krátká, jako otázka. „Já jsem ta cesta,“ říká Pán Ježíš (Jan 14,6). „Ty pojď za mnou.“ (Jan 21,22) „A není v žádném jiném spasení.“ (Skutky ap. 4,12)

Ježíš Kristus je ta jediná cesta a je jí dnes.

24. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek **25** duben

Nebo neviditelné věci jeho, hned od stvoření světa, po věcech učiněných rozumem pochopeny bývají, totiž ta jeho věčná moc a Božství, tak aby oni (lidé) byli bez výmluvy. Římanům 1,20

Nebo když... svět nepoznal skrze moudrost Boha, zalíbilo se Bohu skrze bláznové kázání spasiti věřící.

1. Korintským 1,21

Otázka: Neprotiřečí si vzájemně Bible a věda? A nemyslíte, že věda bude jednou moci vše vysvětlit, a potom učiní Bibli zbytečnou?

Odpověď: Neexistuje žádný skutečný rozpor mezi vědou a Biblí, dokud zůstanou vědci a křesťané na půdě, která každému z nich náleží. A přitom se může jak Bible, tak i věda

odvolávat na pravdu, neboť jde o dvě v základě rozdílné formy vědomostí.

Věda odpovídá na otázku „jak“. Vysvětluje, jak vše ve viditelném, hmotném světě funguje. Bible naproti tomu vysvětluje smysl toho všeho. Představme si auto. Věda vysvětluje, jak se něco takového staví a proč to může jezdit. Ale nemůže nám říci, co s tím máme dělat a kam s tím máme jet. A tak je iluzorní myslet si, že věda může vše vysvětlit. Neбудe nám nikdy moci vysvětlit, proč svět existuje. Původ vesmíru a jeho účel leží mimo oblast jejího poznání. A také nám nemůže dát mravní směr pro náš život.

Na tento okruh otázek odpovídá Bible. Ukazuje nám, kdo je Bůh, a jak s Ním můžeme navázat vztah. Také nám ukazuje, co jsme my se svými mravními a duchovními potřebami. A tyto potřeby se utiší, když otevřeme své srdce víře.

25. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota **26** duben

Protož řekl Saul služebníkům svým: Pohleďte mi ženy mající ducha věštího, i půjdu k ní a poradím se skrze ni.

1. Samuelova 28,7

Věštění se dnes v celém světě netušeně rozmáhá. Jasnovidci a astrologové mají velkou konjunkturu. Jak je to mezi osvícenými lidmi naší doby možné? Jak je slyšet, vyhledávají rady věštkyňě dokonce i vysoce vážení politikové.

Také izraelský král Saul, o kterém pojednává dnešní biblický verš, si nechal vyhledat věstkyni, ačkoli sám před lety proti těmto lidem velmi přísně postupoval a zahnal je. Teď byl ve velké tísní a rád by se zeptal Samuele, Božího proroka. Ale ten už nežil,

a navíc Bůh skrze Samuele – když tento ještě žil – vyřkl už dávno o Saulovi Svě poslední slovo. Nyní mu už neodpovídal. Saul byl svévolný muž a neposlušný král. Hledal jen Boží *pomoc*, ale neptal se po Boží *vůli*. Proto nedostal odpověď.

Není toto také tragédií naší moderní doby? Boží slovo, Bible, už není bráno vážně. A když přijde bída a člověk cítí, že nemá oporu, nezná už Boží hlas a hledá útočiště u démonských mocí.

Ale Bůh chce pomoci. On zaslíbil: „A vzývej mne v den soužení, vytrhnu tě, a ty mne budeš slaviti.“ (Žalm 50,15) Avšak nepřehlédněme jedno: Cesta k Bohu vede přes pokání, což je hluboké a upřímné uznání zla v nás samých a otevřené vyznání hříchů před Bohem. Kdo Jej hledá touto cestou, najde Jej. Bůh odpoví a hledajícího vysvobodí od toho, do čeho se zapletl.

26. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

27

duben

Neboť není rozdílu. Všichniť zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží.

Římanům 3,23

Myšlenky k Epištole Římanům

Pavel začal rozvíjet spásu přinášející poselství o tom, že Bůh nyní zjevuje Svoji spravedlnost ve prospěch hříšníků, kteří uvěřili v Ježíše Krista. Avšak zde se ještě jednou vrací k tomu, co vyvolalo nutnost tohoto spasení.

„Neboť není rozdílu.“ Tuto skutečnost Pavel důkladně dokázal. Pohané i Židé, nevzdělání i vzdělání, všichni zhřešili. Není řečeno, že všichni zhřešili stejnou mírou. Ale skutečnost, že každý zhřešil, je před Bohem přivádí do stejného postavení. Na základě vlastní spravedlnosti před Bohem obstát nemohou.

Zde však nestojí: „Nedosahují toho, co by člověk vlastně měl činit,“ nýbrž: „Nedosahují slávy Boží.“ (– přel.) Neboť když se Bůh zjevuje, pak je Boží sláva měřítkem, jímž je měřen hřích člověka. Před touto slávou nikdo neobstojí. To, co odpovídá Boží slávě, se v hříšníkovi nenachází. Proto nemůže nikdo tak, jaký je, vstoupit do Boží přítomnosti.

Ale je to Boží plán od věčnosti, aby měl lidi ve Své bezprostřední blízkosti. A v kapitole 5,1.2 vidíme, že Bůh tohoto cíle také dosahuje: „Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem... A chlubíme se nadějí slávy Boží.“ Ospravedlnění hříšníci mají „pokoj s Bohem“, jsou vhodní pro Jeho přítomnost; a jednou budou skutečně u Boha v Jeho slávě, je jim to zaslíbeno.

Následující verše třetí kapitoly vysvětlují, jak k této změně mohlo dojít.

(pokračování příští neděli)

27. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pondělí **28** duben

**Ale kdož by se napil vody té, kterou já
dám jemu, nežíznil by na věky.**

Jan 4,14

Kdo utiší tu žízeň?

Nespočetní lidé žízní po pokoji duše a pravém štěstí, ano, po živém Bohu. A tato žízeň hlodá v jejich srdci, ať to chtějí přiznat nebo nechtějí.

V tichých hodinách samoty nebo v noci, když chybí spánek, to často tak „pálí“ a člověk touží po vykoupení, po vysvobození ze závislosti, po pokoji pro své srdce.

Když je člověk zlomen, když se uplatňují temné vlivy satana a jeho mocí a zatěžují mysl, když vášně a rozkoše přivedly člově-

ka na pokraj zoufalství, pak srdce ve své bídě touží po něčem, co leží mimo ně.

Tato touha nenajde skutečnou odpověď při sledování televize, v divadle nebo v kině či na diskotéce, ani v bohatství, ve slávě, při hře, sportu nebo v jiné práci, a už vůbec ne v prostopášném životě, nýbrž *jen v Kristu*. On, Boží Syn, položil Svou smířčí smrtí na kříži základ ke smíření. On je tím jediným a pravým pramenem života.

Kdo nalezl Ježíše, nalezl život. Jeho žízeň je provždy utišena.

28. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý **29** duben

Protož ze skutků zákona nebude ospravedlněn žádný člověk před obličejem jeho; neboť skrze zákon poznání hřícha.

Římanům 3,20

Anglický evangelista Charles Stanley odpovídal v rámci svých přednášek také na otázky posluchačů. Když jednou kázal o 3. kapitole Epištoly Římanům, a přitom zvláště zdůraznil, že člověk není schopný naplnit Boží přikázání, zvedl se v přeplněném sále jakýsi muž a zeptal se: „Pane Stanley, když otec svému chlapci dá úlohu, o které dobře ví, že ji nemůže vyřešit, není to pak nespravedlivé, když ho potrestá, protože ji nevyřešil?“

Stanley vycítil mužův úmysl zpochybnit

vlastní odpovědnost před Bohem. Odpověď ilustrací: „Představte si loď, která v bouři ztroskotala a hrozí jí rozbití. Víte, že mužstvo je ztraceno, a chcete je zachránit. Pak nezačnete vést ze záchranného člunu diskuse o zákonech navigace a o příčinách této námořní nehody, ale pokusíte se připlout co nejbližší a vzít do svého člunu co nejvíce lidí.“ Potom se pokusil vysvětlit, že Ježíš Kristus je záchranným člunem k záchraně ztracených. Boží přikázání nemohou člověku pomoci, ale jsou dána proto, aby jej přesvědčila o jeho ztraceném stavu.

Bůh nesoudí nikoho proto, že nemůže dodržovat Jeho přikázání. Komu jsou ale Boží požadavky lhostejné a kdo si myslí, že nepotřebuje Zachránce, toho postihne soud. „Kdo nevěří, již jest odsouzen, *neboť neuvěřil* ve jméno jednorozeného Syna Božího.“ (Jan 3,18)

29. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa **30** duben

**Naučiz nás počítati dnů našich, abychom
uvodili moudrost v srdce.**

Žalm 90,12

Tři slova

Slavnostně vážná věčnost se přibližuje každému z nás každým dnem. Brzy budeme muset opustit záležitosti, které naplňují náš život, obchod, který nám nenechává žádný oddech, pozemky, které možná přinášely velkou úrodu. Všechny tyto činnosti, i když nás třeba hmotně obohacovaly, nás nechají umřít chudými, protože s sebou si z toho nic nebudeme moci vzít (1 Timoteovi 6,7). Všechno nám na konci unikne a jestliže nebudeme mít naději pro onen svět, k čemu jsme žili?

V jídelně horské hospody v Savojsku bylo možné před několika lety číst na jednom ob-
rázku tento nápis:

„Poutníče, myslí na sílu těchto tří slov:

*Bůh,
chvíle,
věčnost.*

*Bůh, který tě vidí,
chvíle, která ti unikne,
věčnost, která tě čeká.*

*Bůh, na kterého zapomínáš,
Chvíle, kterou promínáš,
Věčnost, s kterou si tak
lehkomyšlně pohráváš.“*

„Nebo co prospěje člověku, by všecken svět získal, a své duši škodu učinil (*nebo: svou duši ztratil*),“ říká Ježíš Kristus (Marek 8,36). Pojď tedy k Tomu, jenž tě miloval tak, že na kříži zemřel. Poznej se před Ním jako hříšník a důvěřuj Jeho oběti. Pak jdi a žij jako křesťan.

30. duben 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN